

Meditacions: 31 de desembre

Reflexió per meditar el 31 de desembre. Els temes proposats són: el final d'any, ocasió per fer balanç; portar al Senyor el que som; gràcies, perdó, ajuda'm més.

EL PRÒLEG de l'evangelí de sant Joan que llegim a la Missa és com un resum de Nadal. Ens diu que mentre unes persones reben el Fill de Déu i es converteixen en fills adoptius, d'altres l'ignoren i es queden a les tenebres. Avui, últim dia de l'any,

volem posar tota la nostra vida davant d'aquest Nen que ens ha nascut, el nostre Salvador. És un bon moment per recapitular, per fer balanç i, sobretot, per agrair a Déu que ha volgut estar al nostre costat en tot moment.

Cada any que passa, ens aproxima una mica més al cel. Podem demanar a l'Esperit Sant que ens il·lumini per fer un examen de conjunt d'aquest temps que ha passat i que ens acosta a Déu. Hem pogut créixer, com Jesús, «en saviesa, en edat i en gràcia davant de Déu i dels homes» (Cf. *Lc* 2, 52). Un any més en què el Senyor, en aquest últim dia, vol dir-nos a cadascú aquelles paraules de l'Evangeli: «Molt bé, servent bo i fidel! Has estat fidel en poca cosa; jo t'encomanaré molt més. Entra al goig del teu Senyor» (*Mt* 25, 21).

Avui ens agradaria això: passar els nostres dies a Betlem, amb Jesús,

Maria i Josep, per veure la nostra vida des de Déu; entrar en els seus sentiments, en el seu pensament i en la seva voluntat, i així omplir el nostre cor d'un agraïment sense fi. Desitgem poder dir, amb paraules de l'evangelí de la Missa, que «el qui és la Paraula es va fer carn i plantà entre nosaltres el seu tabernacle, i hem contemplat la seva glòria, que li pertoca com a Fill únic del Pare, ple de gràcia i de veritat (...). De l'abundància de la seva plenitud tots nosaltres hem rebut gràcia sobre gràcia» (*Jn* 1, 14.16).

«EL QUI ÉS LA PARAULA es va fer carn i plantà entre nosaltres el seu tabernacle» (*Jn* 1, 14). Volem acostar-nos al portal com ho van fer els pastors, amb el cor rendit davant la meravella que tenien al davant dels seus ulls: «Acostem-nos a Déu que es

fa proper, aturem-nos a mirar el pessebre, imaginem el naixement de Jesús: la llum i la pau, la pobresa absoluta i el rebuig. Entrem al veritable Nadal amb els pastors, portem a Jesús el que som, les nostres marginacions, les nostres ferides no guarides, els nostres pecats. Així, en Jesús, assaborirem l'esperit veritable de Nadal: la bellesa de ser estimats per Déu. Amb Maria i Josep quedem-nos davant del pessebre, davant Jesús que neix com a pa per a la meua vida. Contemplant el seu amor humil i infinit, diguem-li senzillament gràcies: gràcies, perquè has fet tot això per *mi*»^[1].

Com els pastors, volem portar avui a Betlem tot el que som: tot el que hem fet i deixat de fer aquest any que acaba. Segurament hi haurà moltes coses bones i també d'altres que no ho són. Potser ens hem acostat una mica més a Déu, encara que d'una manera poc mesurable. En tot cas,

estem segurs que «Déu ho disposa tot en bé dels qui l'estimen» (*Rm* 8, 28). Per això ens omplim d'agraïment. Déu ens ha cuidat; ha estat amb nosaltres i ens ha acompanyat. *Te Deum laudamus*. Us lloem, Senyor, des del fons de la nostra ànima, us donem gràcies perquè sou bo. I cada dia us beneïm. I lloem el vostre nom pels segles dels segles^[2].

.....

«GRÀCIES, perdó i ajuda'm més». Potser aquesta jaculatòria, que repetia el beat Àlvar del Portillo, ens pot servir avui per encarrilar el nostre diàleg íntim amb Jesús. Sant Agustí recomanava una actitud constant de gratitud com la millor manera de viure: «Què millor podem portar al cor, pronunciar amb la boca, escriure amb la ploma, que aquestes paraules, “Gràcies a Déu”? No hi ha res que es pugui dir amb

més brevetat, ni escoltar amb més alegria, ni sentir amb més elevació, ni fer amb més utilitat»^[3].

«Avui és el dia adequat per acostar-se al sagrari, al pessebre, al naixement, per agrair. Acollim el do que és Jesús, per després transformar-nos en do com Jesús. Convertir-se en do és donar sentit a la vida i és la millor manera de canviar el món: canviem nosaltres, canvia l'Església, canvia la història quan comencem a no voler canviar els altres, sinó a nosaltres mateixos, fent de la nostra vida un do»^[4]. Tants regals de Déu, tants dons, tants motius per fer de la nostra vida un do... i, per contrast, veiem també a la nostra vida la manca de correspondència. Podem acompanyar la nostra gratitud amb una petició de perdó a Déu per les vegades en què no hem estat generosos o per tantes ocasions en què hem estat, simplement, distrets. Sabem bé que si ens omplim de bons

desitjos no ens faltará mai la seva gràcia, perquè «a tots els qui l'han rebut, als qui creuen en el seu nom, els concedeix poder ser fills de Déu» (*Jn* 1, 12).

Un bon objectiu per aquest any que comença pot ser el de deixar-nos ajudar més per Déu. No volem fer les coses sols. Potser l'any que acaba ha estat testimoni de molts intents nostres de comptar únicament amb les nostres forces i hem comprovat que aquesta fórmula no funciona. «Gràcies, perdó, ajuda'm! En aquestes paraules s'expressa la tensió d'una existència centrada en Déu. D'algú que ha estat tocat per l'Amor més gran i viu totalment d'aquest amor»^[5]. Amb l'ajuda de Maria, la nostra mare, ens il·lusiona durant aquest any que comença, recolzar-nos més i més en la gràcia del seu Fill.

[1] Francesc, Homilia, 24-XII-2016.

[2] Cf. Himne *Te Deum*.

[3] Sant Agustí, Epístola 72.

[4] Francesc, Homilia, 24-XII-2019.

[5] Francesc, Carta amb motiu de la beatificació d'Àlvar del Portillo, 16-VI-2014.